

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3857/2019
21.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марина Ђокић, адвокат из ..., против туженог Ловачког удружења „Соко“ из Бајине Баште, чији је пуномоћник Дејан Нешић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1096/19 од 21.05.2019. године, у седници одржаној 21.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1096/19 од 21.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу, Судска јединица у Бајиној Башти П1 527/17 од 08.02.2019. године, првим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоца врати на рад и распореди на радно место према степену и врсти стручне спреме тужиоца. Другим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 198.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1096/19 од 21.05.2020. године, првим ставом изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Другим ставом изреке, одбијен је захтев туженог за досуђење трошкова жалбеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију и допуну ревизије, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог био запослен на неодређено време на пословима ... у ловишту ЛУ „Соко“. Тужени је дана 25.01.2015. године тужиоцу доставио упозорење број ../15 о постојању разлога за отказ уговора о раду од стране послодавца због несавесног и немарног извршавања радних обавеза и кршења радне дисциплине од стране запосленог. Решењем туженог број ../2015 од 21.12.2015. године, тужиоцу је отказан уговор о раду и Анекс уговора о раду од 20.04.2015. године, због повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду и због непоштовања радне дисциплине из члана 179. став 3. тачка 1. и тачка 8. Закона о раду. Пресудом Основног суда у Ужицу – Судска јединица Бајина Башта П1 50/16 од 16.12.2016. године, поништено је као незаконито решење о отказу уговора о раду од 21.12.2015. године и тужени обавезан да тужиоца врати на радно место које одговара његовој стручној спреми и радним способностима. Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 613/17 од 12.09.2017. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у делу првог става изреке у коме је поништено као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду, док је у делу првог става изреке, којим је обавезан тужени да тужиоца врати на радно место које одговара његовој стручној спреми и радним способностима, укинута. У поновљеном поступку, првостепени суд је утврдио да је тужиоцу отказан уговор о раду због повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду и због непоштовања радне дисциплине из става 3. тачка 1. и тачка 8. истог члана, таксативно наведених у оспореном решењу о отказу уговора о раду. Тужилац се на достављено упозорење изјаснио тако што је негирао да је наведене повреде учинио.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, потврђена је првостепена пресуда којом је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоца врати на рад, на радно место које одговара његовом степену и врсти стручне спреме, због непостојања основа за престанак радног односа. Судови су закључили да тужилац није учинио повреду радних обавеза које су му спорним решењем стављене на терет, таксативно наведених у решењу о отказу уговора о раду, па су применом члана 191. ст. 1. Закона о раду, усвојили тужбени захтев.

Правне последице незаконитог отказа регулисане су одредбама члана 191. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05...75/14), којим је у ставу 1. до 4. прописано да ако суд у току поступка утврди да је запосленом престао радни однос без правног основа, на захтев запосленог, одлучиће да се запослени врати на рад, да му се исплати накнада штете и уплати припадајући допринос за обавезно социјално осигурање за период у коме запослени није радио.

Одредбом члана 191. став 7. истог закона прописано је да ако суд у току поступка утврди да је постојао основ за престанак радног односа, али да је послодавац поступио супротно одредбама закона којима је прописан поступак за престанак радног односа, суд ће одбити захтев запосленог за враћање на рад, а на име накнаде штете досудиће запосленом износ до шест зарада запосленог.

Према оцени Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови одлучили када су усвојили тужбени захтев за враћање тужиоца - запосленог на рад, налазећи да није постојао основ за престанак радног односа тужиоцу, који би био услов

за примену члана 191. став 7. Закона о раду, односно да тужилац није учинио повреде радне обавезе и непоштовање радне дисциплине које су му спорним решењем туженог стављене на терет. Наиме, нижестепени судови су правилно утврдили да тужилац није несавесно и немарно извршавао радне обавезе, односно да није поступао мимо радних налога и да није било примедби на његов рад, нити је тужени доказао да је тужилац учинио повреде које су му оспореним решењем стављене на терет, због чега је оспорено решење о отказу уговора о раду поништено као незаконито и правилно одлучено да тужилац буде враћен на рад.

С тим у вези нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Осталим наводима ревизије понављају се жалбени наводи који су већ били правилно оцењени од стране другостепеног суда и оспорава се оцена изведених доказа због чега се ревизија не може изјавити, према члану 407. став 1. ЗПП, те их овај суд неће детаљно образлагати у складу са одредбом члана 414. став 2. ЗПП.

На основу изложеног, применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**